

Hồi Thử Bốn Mươi Ba

TÙY NGỘ NHI AN

Vì quyết tâm mạo hiểm, Bạch Thiếu Huy áp dụng mọi phương pháp hộ trì lục phủ ngũ tạng rồi mới ực chén thuốc gọn gàng.

Đúng như Sài Cô Bà khoe khoang, Vô Ưu Tán có mùi thơm và vị ngọt như mật ong, chàng uống rồi khẽ thở dài trầm nghĩ:

“Thuốc hay đắng miệng, thuốc độc ngọt miệng”

Sài Cô Bà giải huyết đạo cho chàng, cười hỏi:

– Người thấy đó, ta nói có sai đâu, thuốc vừa thơm vừa ngọt dễ uống lắm phải không?

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Phải! Thơm và ngọt đúng như bà nói.

Sài Cô Bà đắc ý vẫy tay nói:

– Bây giờ người ngồi xuống nghỉ một lúc đi.

Bạch Thiếu Huy hỏi:

– Tôi đã uống Vô Ưu Tán rồi, nó có phát tác gì không vậy?

Sài Cô Bà mỉm cười:

– Không có gì đáng lo, chỉ một lúc sau nó hành nhưc đầu tí xiu rồi thôi.

Bà quay mình vào trong, nhưng đến cửa thì lại quay đầu ra nói:

– Ta thấy người có chút xiu võ công, chắc chắn tí nữa sẽ cố gắng vận công chống độc. Ta cảnh cáo người biết rằng đừng hòng mà manh động, vì càng chống thì chất độc càng hoành hành nặng hơn đó.

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Đa tạ lão bà.

Sài Cô Bà cười hắc hắc rồi bước ra ngoài, đóng khít cánh cửa lại.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ:

– Ta có thể tin lời mụ không? Khi chất độc phát tác thì chắc chắn sẽ hành hạ ta ghê gớm, xem ra phải ngồi vững vậy.

Nghĩ vậy, chàng dời chiếc ghế đến sát vách, tiện tay kéo luôn chiếc bàn để có đau đớn thì có chỗ gục mặt xuống mà nhịn đau.

Chàng lại nghĩ có thể nhiệm vụ của Sài Cô Bà chỉ là cho chàng uống Vô Ưu

Tán mà thôi, bây giờ chàng uống rồi thì暮 sẽ không quay lại nữa.

Nhưng có chắc rằng trong phòng không có chỗ kín đáo để theo dõi mọi cử động của chàng? Tình hình này thì chàng phải hết sức cẩn thận đề phòng sự rình rập của đối phương.

Khi còn thụ nghiệp nơi Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu, Bạch Thiếu Huy đã được truyền thụ các phương pháp vận khí quá huyết và vận công bức độc nên chàng ngấm thực hiện hai phương pháp đó, dồn chất độc vào một nơi rồi đợi khi nào thuận tiện thì phát tiết ra ngoài.

Nhưng điều cần yếu là phải làm sao để cho Sài Cô Bà tin tưởng mà lơ là canh chừng, nên một lúc sau, Bạch Thiếu Huy giả vờ như chống chọi không nổi, hai tay ôm đầu, gục xuống mặt bàn.

Lạ rằng qua một lúc lâu mà Sài Cô Bà tuyệt nhiên không xuất hiện, ngay cả lão bà đã đưa chàng đến đây cũng không vào thạch thất nữa. Trong người của Bạch Thiếu Huy cũng chưa thấy có điều gì khác lạ, chàng bắt đầu nghi ngờ lời nói của Sài Cô Bà có chỗ khoa trương quá đáng.

Chợt cánh cửa phòng bật kêu khẽ, Bạch Thiếu Huy vội nằm im bất động nhưng chú ý hết sức nghe ngóng, chàng chọn một tư thế gục đầu có lợi là mặt hơi chênh về phía cửa, để có gì có thể mở hí mắt nhìn khi cần thiết.

Chàng cũng ngấm vận công tụ khí, phòng vệ các huyết đạo trên người, phòng ngừa bất trắc.

Có tiếng chân bước rồi lão bà đã đưa chàng đến khi nãy bước vào phòng, Sài Cô Bà từ trong hỏi vọng ra:

– Ai đó?

Lão bà đáp gọn:

– Tôi.

Âm thanh đúng là của một thiếu nữ, trong trẻo dịu dàng và ấm áp.

Sài Cô Bà gần giọng:

– Thu Vân cô nương đến đây làm gì vậy?

Không còn nghi ngờ gì nữa, lão bà do cô nương giả dạng, và nàng ấy có tên là Thu Vân.

Thu Vân thốt:

– Lâu quá mà hắc chưa ra nên tôi vào xem tình hình ra sao.

Sài Cô Bà cười hắc hắc:

– Cô nương nóng nảy thế à? Già có ăn thịt hắc đâu mà sợ cuống lên thế?

Thu Vân xí một tiếng, đánh trống lảng:

– Lâu quá mà sao hắc chưa tỉnh lại vậy?

Bạch Thiếu Huy giật mình, thầm nghĩ:

“Nguy, cứ theo cách nói của Thu Vân thì sau khi uống Vô Ưu Tán chỉ bị hôn mê một lúc là tỉnh lại, có lẽ ta phải chuẩn bị tỉnh lại thôi”.

Sài Cô Bà cao giọng nói:

– Già đã cảnh cáo hấn không nên vận công chống độc nhưng có lẽ hấn không nghe nên mới bị như thế.

Thu Vân giật mình:

– Hấn biết vũ công ư? Lẽ nào lại như thế, tôi đã thử rồi mà.

Sài Cô Bà xì một tiếng:

– Không biết vũ công thì sao có mặt tại Bách Hoa Cốc này?

Thu Vân giải thích:

– Hấn là một thư sinh chứ không phải trong phe cánh của Vương Lập Văn, trong ngày Hoán Hoa Nhật hấn ngẫu nhiên đi chung mà thôi.

Sài Cô Bà cười gằn:

– Bây giờ người trách ta cho hấn uống quá nhiều, khi hấn tỉnh lại thì nhức đầu nhức óc chịu không nổi phải không?

Thu Vân cự nự:

– Hấn có liên quan gì đến tôi đâu mà tôi phải lo cho hấn? Tôi có trách bà bao giờ?

Sài Cô Bà lại cười hắc hắc nói:

– Không lo mà lại vào đây xem chừng ư? Ta sống đến từng tuổi này thì còn lạ gì bọn thiếu nữ các người nữa...

Bà hừ lạnh, nói tiếp:

– Người lo sợ là phải, hấn khôi ngô tuấn tú lắm đó, nếu như ta trẻ lại năm sáu mươi năm thì cũng mê hấn thôi.

Thu Vân hấp tấp gắt:

– Bà đừng ăn nói hồ đồ, không được bịa chuyện như thế nhé.

Sài Cô Bà gằn giọng:

– Ta hồ đồ? Thử hỏi có thiếu nữ nào mà không rào rạt xuân tình không? Huống chi Bách Hoa Cốc là nơi có mùa xuân vô tận thì các người làm sao chịu nổi:

Bà hừ một tiếng, nói tiếp:

– Nhưng người đừng nuôi mộng vô ích, khi hấn tỉnh lại thì sẽ chẳng còn nhớ chuyện gì đâu, hấn sẽ chỉ là gỗ đá không hơn không kém.

Thu Vân bịt lỗ tai, dậm chân kêu lên:

– Bà đừng nói nữa, tôi không muốn nghe, tôi không muốn nghe.

Nàng thoát nhanh ra cửa, Sài Cô Bà nhìn theo, lẩm nhẩm nói:

– Bách Hoa Cốc! Bách Hoa Cốc! Nơi đây có vạn hoa đua nở khoe sắc khoe hương, nhưng cũng là nơi chôn vùi bao nhiêu đóa hoa tươi thắm. Có hương sắc để làm gì? Tịch mạch từ ấu thơ cho đến thành lão bà, tịch mạch cho đến khi nằm trong lòng đất lạnh, ai là kẻ xót thương chứ?

Bà lắc đầu chếp miệng rồi lui vào trong, khép cửa hậu lại.

Bạch Thiếu Huy thầm nghĩ:

– Thì ra Vô Ưu Tán có công dụng làm cho người ta tiêu tan ký ức, không còn nhớ gì nữa.

Chàng thầm ước độ thời gian, thấy có thể tỉnh lại được rồi nên vờ thông tay ra, ngẩng đầu lên, nhìn bốn phía xung quanh với ánh mắt vô thần, miệng rên mấy tiếng không rõ.

Nghe tiếng động, Sài Cô Bà hấp tấp bước ra, lạnh lùng hỏi:

– Người tên gì?

Bạch Thiếu Huy cười thầm, vờ đưa tay ôm đầu rên rỉ:

– Đau quá, đau chết đi thôi, người là ai?

Sài Cô Bà cười nham hiểm:

– Ta là Bạch Thiếu Huy.

Bạch Thiếu Huy trừng mắt nhìn bà, lắc lắc đầu nói:

– Ta không biết Bạch Thiếu Huy, Bạch Lão Huy nào cả. Đau quá, đau chết mất.

Chàng vờ dợm đứng lên không nổi, ngã ra đất.

Sài Cô Bà quan sát một lúc rồi mở cửa gọi to:

– Thu Vân cô nương!

Thu Vân đáp vọng vào:

– Chuyện gì nữa đó hả Sài Cô Bà?

Sài Cô Bà vẫy tay:

– Vào đây đi, tiểu tử tỉnh lại rồi.

Thu Vân bước đến, lạnh lùng nói:

– Hẩn tỉnh thì sao, có liên quan gì đến tôi?

Sài Cô Bà điềm nhiên nói:

– Ta nói không sai, hẳn quả nhiên đã vận công chống độc nên bây giờ độc khí hành hạ, đang muốn phát cuồng lên đó. Người vào cho hẳn một chỉ, trấn an hẳn

đi.

Thu Vân hừ nhẹ:

– Sao bà không làm mà lại bảo tôi?

Sài Cô Bà nheo nheo mắt:

– Ta làm không tiện, người làm đi.

Thu Vân hỏi:

– Điểm huyết hấn phải không?

Sài Cô Bà gật đầu, Thu Vân nhảy vào nhanh như chớp điểm huyết Bạch Thiếu Huy.

Sài Cô Bà cười nói:

– Bâu giờ người thay thế ta canh chừng hấn, ta có việc phải làm. Khi nào người thấy thần sắc hấn tươi trở lại thì giải huyết cho hấn rồi dẫn hấn đi.

Nói đoạn, bà bỏ mặc Bạch Thiếu Huy và Thu Vân ngồi đó, bước vào phía hậu rất nhanh.

Thu Vân nhìn sững Bạch Thiếu Huy một lúc rồi thở dài bước tới giải huyết cho Bạch Thiếu Huy. Chàng vỗ rùng mình mấy cái rồi mở mắt ra nhìn xung quanh ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

Trong ánh mắt của Thu Vân có ẩn chứa niềm luyến tiếc, nàng dịu giọng hỏi:

– Người thấy trong người thế nào?

Bạch Thiếu Huy từ từ đứng dậy, nói:

– Thư thái lắm.

Thu Vân lại hỏi:

– Người có nhớ mình là ai không?

Bạch Thiếu Huy vỗ suy nghĩ, nhắm mắt ra chiều cố gắng một hồi rồi thở dài, lắc đầu nói:

– Tại hạ... tại hạ... không nhớ ra.

Thu Vân thốt:

– Người là Bạch Thiếu Huy, hãy cố gắng ghi nhớ điều đó.

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Tại hạ là Bạch Thiếu Huy, tại hạ là Bạch Thiếu Huy. Tại hạ sẽ cố nhớ, cố nhớ. Bạch Thiếu Huy! Bạch Thiếu Huy!

o O o